THE DISCOVERY OF THE BELT OF THE MOTHER OF GOD

Today we mark the discovery of the belt of St. Mary. The Church teaches that the body of the Mother of the Lord was assumed to heaven after her dormition, a feast which we celebrated two sundays ago. Therefore, considering the fact that there are no physical relics of her, the piety of the people has centered more on her personal belongings, some of which were discovered after being hidden during times of persecution.

One of these items is the belt of St. Mary, which is indeed an important part of the dress and the wardrobe of middle eastern women. The belt of St. Mary was discovered in Jerusalem in the 5th century, during the reign of Emperor Arcadius (395-408), and it was transferred to Constantinople and placed in the Church that bears her name. The presence of the belt in this church is mentioned about fifty years after its discovery, in connection with the healing of Empress Zoe, the wife of Emperor Leo. The second item which has been so highly honored is the jewel box in which it is said that the Holy Virgin kept her headpiece. The feast of the discovery of the jewel box is commemorated in the Armenian Church on the 5th Sunday after Pentecost. Today's celebration is always on the 3rd Sunday after the Assumption.

Both of these feasts were listed in the Liturgical Calendar of the Armenian Church as voluntary feasts, with the note: "Celebrate if you so wish." Catholicos Simeon of Yerevan, the last person to introduce basic reforms in the Armenian Church Calendar, published his reformed calendar in 1774 in which he included these two feasts as mandatory celebrations. Originally, both of these feasts had local significance and they were celebrated only in the geographic area in which the discovery itself was made. Their celebration spread gradually throughout the Roman Empire, from Constantinople to Rome, and entered into the East under the influence of the Crusaders.

Taken from Abp. Torkom Koushagian's
"Saints and Feasts", Jerusalem, 1957
Translated by Fr. Arshen Aivazian

ዓኮኑያ ዓዐያኑበፀ ሀ ԱՍՏՈՒԱԾԱԾՆԻ

Այսօր կը տօնենք Ս. Աստուածածնի գօտիին գիւտին տօնը։ Ս. Եկեղեցին կը հաւատայ որ Տիրամօր մարմինը երկինք վերափոխուեցաւ իր ննջումէն ետք, որուն տօնը մեծահանդէս տօնեցինք երկու Կիրակիներ առաջ։ Ուրեմն, նկատի առնելով որ Ս. Կոյսի մարմնական մասունքները չունինք, հաւատացեալ ժողովուրդի բարեպաշտական երկիւպածութիւնը կեդրոնացած է անոր սեփական իրեղէններուն վրայ, որոնք հալածանքի դարերուն թաքուցուած ըլալով, յետագային երեւան եկան։

Այս իրեղէններէն մին է Աստուածամօր գօտին կամ կամարը, որ արեւելեան կիներու զգեստին եւ նոյն ատեն արդու– **սարդին կարեւոր մէկ մասը կը կա**զմէ։ Ան գտնուեցաւ Երուսաղէմի մէջ Ե. դարուն, Արկադիոս կայսեր օրով (395-408), եւ մեծահանդէս պատուով փոխադրուելով Կ.Պոլիս, **պետեղուեցաւ Ս. Աստուածածն**ի նուիրուած տաճարին մէջ։ Գօտիին սոյն տաճարին մէջ գտնուիլը կը յիշուի անոր գտնուելէն կէս դար ետք, Լեւոն կայսեր Զոյի թագուհիին բժշկութեան առթիւ։ Երկրորդ իրն է տուփը կամ արկղը, որուն մէջ կը պահուէր Ս. Կոյսին գլխանոցը՝ որուն գիւտը Հայաստանեայց Եկեղեցին կը տօնէ Հոգեգալստեան Ե. Կիրակիին։ Իսկ այսօրուայ տօնը միշտ կը հանդիպի Վերափոխման Գ. Կիրակիին։

Այս երկու տօներն ալ Հայաստանեայց Եկեղեցւոյ տօնացոյցին մէջ նախապէս կը յիշուէին որպէս կամաւոր տօներ, «Եթէ կամիս տօնել՝ տօնեա» բացատրութեամբ։ Սիմէոն Երեւանցի Կաթողիկոս, որ մեր տօնացոլցը հիմնովին բարեկարգողներէն վերջինն է, 1774 թուականին հրատա_ րակած իր տօնացոյցին մէջ այս երկու տօներն ալ հաստատուն տօներու կարգին դասած է։ Սկզբնապէս այս երկու տօներն ալ տեղական բնոյթ ունէին, այսինքն կը նշուէին միայն իրենց գտնուած տեղւոյն շրջանակին մէջ։ Հետղհետէ աւելի ընդարձակուեցաւ տօնին նշումը, Կ. Պոլսէն անցնելով Հռոմ, եւ ապա Խաչակիրներու ալդեցութեան տակ տարածուեցաւ ամբողջ արեւելքի մէջ։

> Քшղпւшծ՝ Թпրգпմ Արքեպս. Գпւշшկեшնի «Ипւրբք եւ Տօնբ»էն, Երпւսшղէմ, 1957

4.5

A Comment of the